

динъ турчинъ и земахъ му пушката!“ Ето каква е работата!

И така, дума слѣдъ дума, а между приятелите са захваща кавга и сѣкакви псувни; а най-повече отъ това, че тие приятели сж успѣле вече да са нарѣжатъ отъ старото винце и да развѣжатъ езиците си.

— Ти си джанабегинъ, Хаджи Генчо!

— А твойта пушка за нищо не хела, и твоите московци не хелатъ, не сж добри хора. . . Брататъ много.

— Ти си дяволъ, Хаджи Генчо!

— Московските пушки сж по-добри отъ турските, а твоиятъ конь не е конь, а клепоуха свиня.

— Ахмакъ! извикалъ дѣдо Либенъ, и потрѣпералъ отъ ядъ, като листо.

— Какъ? Азъ сжмъ ахмакъ? Азъ, Хаджи Генчо, ахмакъ? извикалъ отъ своята страна и Хаджи Генчо, и, като грабналъ тоягата си, побѣгналъ вжнъ.

Но у дѣда Либена сжрцето е добро и